

SERGI LÓPEZ

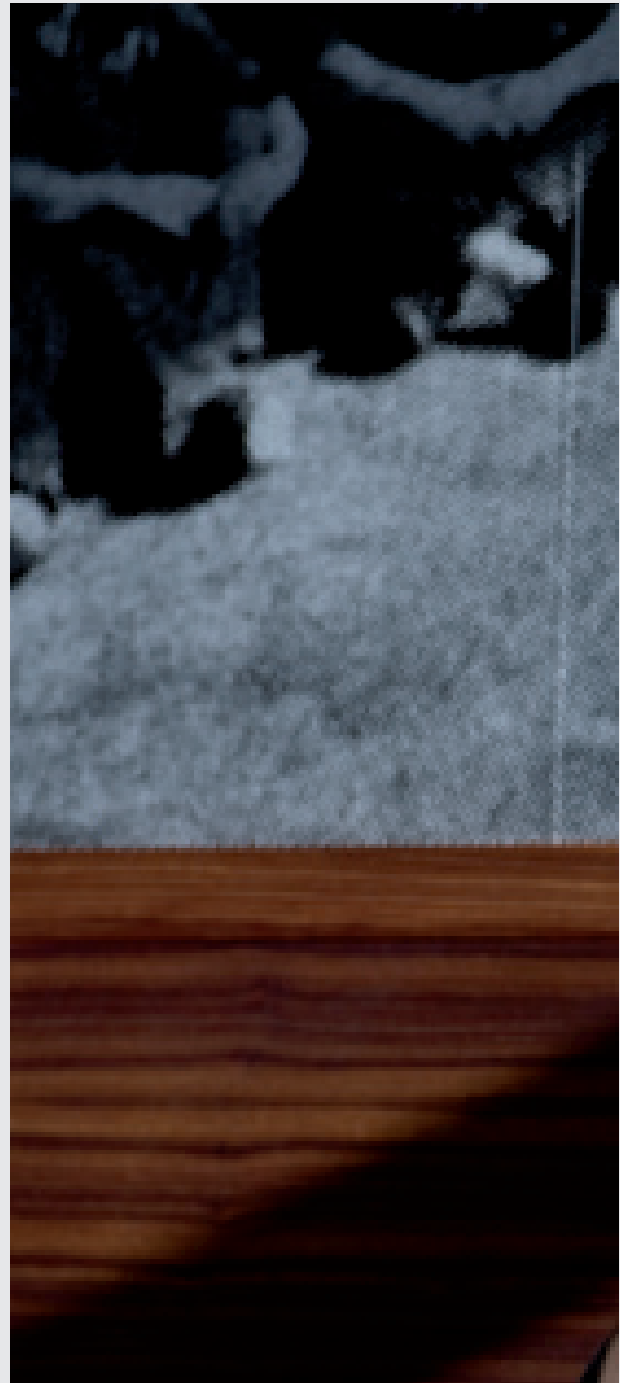
“ESTÀ CANVIANT L'ESTEREOTIP D'HOME SEXI”

PER ANNA MURGADAS I VALLDOSERA

Sergi López és un dels actors catalans més reconeguts internacionalment. Se'n va anar a París a estudiar teatre i n'ha acabat tornant com una de les icones del cinema d'autor francès. Considerat un dels actors més atractius del panorama europeu, independentista català declarat, a més de les càmeres i els escenaris, ara s'ha atrevit també amb la restauració. Quan l'agenda li ho permet, és fàcil trobar-lo al Negrefum, el restaurant que ha obert a Vilanova i la Geltrú (Barcelona), la ciutat on va néixer i viu.

Sergi López es uno de los actores catalanes más reconocidos internacionalmente. Se fue a París a estudiar teatro y ha acabado volviendo de allí como uno de los iconos del cine de autor francés. Considerado uno de los actores más atractivos del panorama europeo, independentista catalán declarado, además de las cámaras y los escenarios, ahora se ha atrevido también con la restauración. Cuando la agenda se lo permite, es fácil encontrarlo en el Negrefum, el restaurante que ha abierto en Vilanova i la Geltrú (Barcelona), la ciudad donde nació y vive.

Sergi López is one of the best-known Catalan actors in the world. He went to Paris to study theatre and came back to Spain as one of the icons of French auteur film. Regarded as one of the most appealing actors on the European scene, and an outspoken proponent of independence for Catalonia, besides cameras and sets he has now ventured into the restaurant business. When his calendar permits, you're likely to find him at Negrefum, the restaurant he opened in Vilanova i la Geltrú (Barcelona), the city where he was born and lives.

“ESTÁ CAMBIANDO EL ESTEREOTIPO DE HOMBRE SEXY”

“THE STEREOTYPE OF THE SEXY MAN IS CHANGING”

Tots els actors famosos heu de tenir un restaurant? Sí, és obligatori. A les escoles d'interpretació ja et diuen que això del teatre és una mandanga i que allò que és bo és jalar (riu).

Potser la bona vida és indissociable del món de la faràndula. No ho sé. A mi això del restaurant em fa molt respecte. Amb els altres dos socis del Negrefum, el Jordi Trillas i el Joan Pujol, fa molts anys que anem a bons restaurants arreu amb l'excusa dels meus rodatges. Jo sempre deia que hauríem de muntar un restaurant que ens agradés a Vilanova i la Geltrú. Un restaurant on, per

exemple, la carta de vins fos exclusivament catalana i no pas per un fet nacional, sinó per reconèixer-nos-hi.

Actor d'èxit, restaurador... però tu no havies d'acabar repartint butà? Ostres sí, és veritat! Això m'ho deia el meu pare quan era jove i feia tercer de BUP per tercer cop. Si m'hagués dit que treballaria tancat en una oficina m'hauria espantat però això del *butano* no ho trobava tan dolent. Aleshores jo feia teatre amateur amb uns amics. Un dia tornava tard a casa i el meu pare m'esperava amb cara de guerra. Per frenar-lo, se'm va acudir dir-li que aquell era un dia molt im-

portant a la meua vida, que havia decidit dedicar-me professionalment al teatre. "Vols fer teatre? Doncs teatre. Fes alguna cosa, és igual!". Quan em vaig llevar vaig pensar que ho havia de provar.

I a casa teua no els preocupava com aconseguiries un sou? No, per això a casa meua no patien perquè jo mai no vaig demanar un duro. Llavors tenia una feina fantàstica. Feia de guia de nois i noies estrangers que s'estaven a Vilanova i la Geltrú per aprendre català. Estudiaven tot el dia i la meua feina era portar-los de copes al vespre i organitzar-los sortides de cap de setmana. Amb aquells

¿Todos los actores famosos tenéis que tener un restaurante? Sí, es obligatorio. En las escuelas de interpretación ya te dicen que eso del teatro es una mandanga y que lo bueno es jalar (ríe).

Quizá la buena vida sea indissociable del mundo de la farándula... No lo sé. A mí eso del restaurante me impone mucho. Con los otros dos socios del Negrefum, Jordi Trillas y Joan Pujol, hace muchos años que vamos a buenos restaurantes de cualquier parte con la excusa de mis rodajes. Yo siempre decía que teníamos que montar un restaurante que nos gustase en Vilanova i la Geltrú. Un res-

taurante donde, por ejemplo, la carta de vinos fuera exclusivamente catalana y no por una cuestión nacional, sino para reconocerlos en ella.

Actor de éxito, restaurador... pero ¿tú no ibas a acabar repartiendo butano? ¡Ostras sí, es verdad! Esto me lo decía mi padre cuando era joven y estudiaba tercero de BUP por tercera vez. Si me hubiera dicho que trabajaría encerrado en una oficina me habría asustado, pero eso del butano no lo encontraba tan malo. Entonces yo hacía teatro amateur con unos amigos. Un día volví tarde a casa y mi padre me esperaba con cara de gue-

rra. Para frenarlo, se me ocurrió decirle que aquel era un día muy importante en mi vida, que había decidido dedicarme profesionalmente al teatro. "¿Quieres hacer teatro? Pues teatro. ¡Haz algo, da igual!". Cuando me levanté al día siguiente pensé que lo tenía que probar.

¿Y en tu casa no les preocupaba cómo conseguirías un sueldo? No, en mi casa no sufrían por eso porque jamás les pedí un duro. Entonces tenía un trabajo fantástico. Hacía de guía de chicos y chicas extranjeros que estaban en Vilanova i la Geltrú para aprender catalán. Estudiaban todo el día y mi trabajo

Do all you famous actors have to open a restaurant? Yes, it's required. At acting schools they tell you that theatre is a joke and what really matters is filling your belly (laughter). **Perhaps the good life is too closely intertwined with show business...** I don't know. I personally have a lot of respect for the restaurant business. For years I've been eating at good restaurants with my two other partners in Negrefum, Jordi Trillas and Joan Pujol, with the excuse of my making films. I always said that we should set up a restaurant that we like in Vilanova i la Geltrú, a restaurant where, for example, the wine list

only had wines from Catalonia, not out of nationalism but so that we could identify better with it.

Successful actor, restaurateur... but weren't you supposed to end up being a street sweeper? Oh yeah, that's right! That's what my father used to tell me when I was young and doing my 10th year at school for the third time. If he had told me that I'd work shut up in an office I would have freaked out, so that's why I didn't find the prospect of being a street sweeper so awful. Back then, I did amateur theatre with my friends. One day I got home late and my father was

glaring at me. To stop him, it occurred to me to tell him that that was a very important day in my life, that I had decided to become a theatre professional. "You want to go into theatre?" he said. "Fine, theatre. Just do something – it doesn't matter!" When I woke up I realized that I'd have to give it a try.

But weren't your parents worried about how you'd earn a living? No, my parents never worried about that because I never asked them for a penny. At that time I had a great job. I acted as a guide for foreign kids who came to Vilanova i la Geltrú to learn Catalan. They studied all day long, and my job was

“El meu pare deia que acabaria repartint butà”

diners vaig poder marxar a París per estudiar teatre a l'escola del mestre Jacques Lecoq. **I allà et va arribar la primera oportunitat, que no seria al teatre sinó al cinema...** A l'escola hi havia una secretària casada amb un català que em tenia una mica *enxufat*. Ella em va passar un anunci: “Director busca un actor amb accent espanyol per protagonitzar primera pel·lícula de cinema”. Inicialment, vaig dubtar si l'accent català colaria però la veritat és que quan els francesos diuen accent espanyol es refereixen a accent del sud. Els valdria un italià o un portuguès... Amb el Manuel Poirier ens vam entendre i durant

“Mi padre me decía que acabaría repartiendo butano”

cinc anys em va anar oferint petits papers. Un dia em va proposar fer de coprotagonista a *Western*, que va rebre el premi del públic del festival de Cannes. Va ser com si a partir d'aquell dia m'hagués convertit en actor de cine i abans no ho fos. **I quina diries que et va posar més al mapa, *Western* o *Harry*, un amic que us estima?** Amb *Western* vaig irrompre en el cinema d'autor però *Harry* m'ha portat més popularitat. A França, encara ara al carrer sóc en Harry. Vaig tenir el Cèsar, el premi al millor actor europeu i Canal+ l'ha programada set o vuit vegades. Fins i tot la frase “*un ami*

“My father told me I'd end up as a street sweeper”

qui vous veut du bien” s'ha acabat convertint en una mena de frase feta. Recordo que una vegada el diari esportiu *L'Équipe* parlava d'un entrenador que havia ensorrat el seu equip i irònicament l'anomenaven “*un ami qui vous veut du bien*”. **I aquests dos fenòmens són comparables a altres èxits, com *El laberinto del Fauno* o *El mapa dels sons de Tòquio*, d'Isabel Coixet?** Es fa difícil comparar-ho. En venda d'entrades, *Western* va tenir 1.500.000 d'espectadors a França, que és una passada, una exageració. Ara aquí, amb la de la Coixet, n'hem fet 500.000 i estem molt con-

>>

era llevarlos de copas por la noche y organizarles salidas de fin de semana. Con aquel dinero pude marcharme a París para estudiar teatro en la escuela del maestro Jacques Lecoq.

Y allí te llegó la primera oportunidad, que no sería en el teatro sino en el cine... En la escuela había una secretaria casada con un catalán que me tenía un poco enchufado. Ella me pasó un anuncio: “Director busca actor con acento español para protagonizar primera película de cine”. Inicialmente, dudé de si el acento catalán colaría, pero la verdad es que cuando los franceses dicen acento espa-

ñol se refieren a acento del sur. Les valdria un italiano o un portuguès... Con Manuel Poirier nos entendimos bien y durante cinco años me fue ofreciendo pequeños papeles. Un día me propuso hacer de coprotagonista en *Western*, que recibió el premio del público del festival de Cannes. Fue como si a partir de aquel día me hubiera convertido en actor de cine y antes no lo fuera.

¿Y cuál dirías que te puso más en el mapa, *Western* o *Harry*, un amigo que os quiere? Con *Western* irrumpí en el cine de autor, pero *Harry* me ha traído más popularidad. En Francia todavía ahora en la calle soy

>>

to take them out for drinks in the evening and organise the weekend outings. With the money I earned I was able to travel to Paris to study theatre at Jacques Lecoq's school. **And you got your first break there, but it was film, not theatre...** There was a secretary at the school who was married to a Catalan, so I was kind of her pet. She gave me an advert: “Director looking for an actor with Spanish accent to star in first film”. At first I doubted whether my Catalan accent would work, but actually when French people say Spanish accent what they mean is a southern accent. An Italian or Portuguese accent would work

just as well... Manuel Poirier and I really got on well and he kept offering me bit parts for five years. Then one day he asked me to co-star in *Western*, which won the audience award at the Cannes Film Festival. And it's like suddenly I became a film actor, as if I hadn't been one before.

So which do you think catapulted you to fame more, *Western* or *With a Friend like Harry*... I got my start in the auteur film scene with *Western*, but *Harry* made me more famous. I'm still Harry on the street in France. I won the César, the prize for best European actor, and Canal+ has shown the film seven

>>

“Pensava que a França només faria papers de paleta, torero o lladre”

<<

tents. És clar que el mercat francès és més gros... Amb el temps t'adones que això de molta o poca gent és una cosa molt relativa. La primera pel·lícula que vaig fer amb el Poirier es va estrenar en una única sala a París i, sense massa públic, va esdevenir una pel·li de culte.

No t'ho prenguis malament, però, com has aconseguit que els francesos, tan primmirats com són, et perdonin l'accent? Bé, hem anat a trobar-nos els francesos de *la langue* i un individu català acostumat a viure el seu accent com un handicap. Aquí només dius “buenos días” ja t'assenyalen com a català. Llavors, de

<<

Harry. Obtuve el César, el premio al mejor actor europeo, y Canal+ la ha programado siete u ocho veces. Incluso la frase “un ami qui vous veut du bien” ha acabado convirtiéndose en una especie de frase hecha. Recuerdo que una vez el periódico deportivo L'Equip hablaba de un entrenador que había hundido a su equipo y le llamaban irónicamente “un ami qui vous veut du bien”.

¿Y estos dos fenómenos son comparables a otros éxitos, como *El laberinto del Fauno* o *El mapa de los sonidos de Tokio*, de Isabel Coixet? Es difícil compararlo. En venta de entradas, *Western* tuvo 1.500.000

<<

or eight times. Even the line “un ami qui vous veut du bien” [from the title in French: *Harry, un ami qui vous veut du bien*] has ended up becoming a catchphrase. I remember once the sports newspaper *L'Equip* mentioned a coach who had brought his team to ruin and they called him “un ami qui vous veut du bien”.

So are these two phenomena comparable to other hits, like *Pan's Labyrinth* or Isabel Coixet's *Map of the Sounds of Tokyo*? It's hard to compare them. In terms of ticket sales, *Western* sold 1,500,000 in France, which is huge, it's amazing. But here,

cop i volta, resulta que allà el mateix accent els resulta encantador. Al principi pensava que no faria més de dos o tres papers fent de paleta, de torero o de lladre, que era el que em proposaven, però van anar succeint coses inesperades i em van anar oferint papers que eren per a altres actors autòctons. Molts directors i guionistes també em diuen que per a textos forts, pujats de to, el meu accent els dóna una mena de naturalitat estranya que fa que passin millor. És curiós perquè mira que és evident que parlo francès amb accent i en canvi formo part del seu imaginari com si fos francès. Tens altres casos, com la Jane Birkin...

espectadores en Francia, que es una pasada, una exageración. Ahora aquí, con la de Coixet, hemos tenido 500.000 y estamos muy contentos. Claro que el mercado francés es mayor... Con el tiempo te das cuenta de que eso de mucha o poca gente es algo muy relativo. La primera película que hice con Poirier se estrenó en una única sala en París y, sin mucho público, se convirtió en una peli de culto.

No te lo tomes a mal, pero ¿cómo has conseguido que los franceses, tan exigentes, te perdonen el acento? Bueno, hemos ido a encontrarnos los franceses de *la langue* y

Coixet's film sold 500,000 and we're really happy with that. Obviously the French market is bigger... Over time you realise that the number of spectators is pretty relative. The first film I made with Poirier premiered in just one cinema in Paris, and even though it didn't have a huge audience, it did become a cult film.

Don't take it wrong, but how have you gotten the French, as picky as they are, to overlook your accent? Well, we've gradually come to terms with each other, the French *de la langue* and a Catalan individual used to seeing his accent as a handicap. Here all you have

Sí, com a ella, a tu els francesos també t'han convertit en un sex símbol, una mena de George Clooney europeu... Bé, un George Clooney una mica més assenglarat (riu). Això és un altre fenomen que no se dir-te massa bé de què depèn.

El mite del repartidor de butà? Té alguna cosa d'aquest prototipus però crec que hi juguen altres factors. D'entrada, està canviant l'estereotip d'home sexi per sort nostra i vostra. No fa gaire que he estrenat una pel·lícula amb la Kristin Scott Tomas, *Partir*, una història de passió on tinc un paper que fa deu anys l'hauria fet un llatí més físic. Ara s'ha

un individuo catalán acostumbrado a vivir su acento como un handicap. Aquí sólo dices “buenos días” y ya te señalan como catalán. Entonces, de pronto, resulta que allí el mismo acento les resulta encantador. Al principio pensaba que no haría más de dos o tres papeles como albañil, torero o ladrón, que era lo que me proponían, pero fueron ocurriendo cosas inesperadas y me fueron ofreciendo papeles que eran para actores autóctonos. Muchos directores y guionistas también me dicen que para textos fuertes, subidos de tono, mi acento les da una especie de naturalidad extraña que hace que

to say is *buenos días* and they've got you pegged as a Catalan. Then suddenly it turns out that the accent is charming. At first I thought that I wouldn't have more than a few bit parts as a construction worker, bullfighter or thief, which was what I was being offered, but the unexpected kept happening and I was offered roles that were meant for other local actors. Many directors and scriptwriters tell me for strong roles, the cheeky ones, my accent gave a bit of foreign naturalness that makes them easier to swallow. It's curious because it's obvious that I speak French with an accent, yet I'm as much a

“Pensaba que en Francia sólo haría papeles de albañil, torero o ladrón”

“I thought that in France I would only have some parts as a construction worker, bullfighter or thief”

pensat en un personatge que escolta, carinyós, que segueix la seva amant encara que vegi que no va per bon camí; és un personatge masculí i femení alhora. Les pel·lis que majoritàriament he fet han suggerit molt en aquest sentit. Fins i tot aquelles on no es veu res han tingut alguna cosa sexual d'alguna manera.

I en les que sí que es veu alguna cosa, que en són unes quantes... Això t'hi enfrontes quan actues. Jo a la meua vida sóc més aviat tímid i poc exhibicionista. A part, tampoc és que estigui supercontent del cos que m'ha tocat però actuant és diferent. Hi ha vegades que lleigeixo guions i no m'imagino que sóc

jo. Ara estreno una pel·lícula dels germans Larrier en què surto despullat, a més amb un primer pla que, en fi, fa una vergonya al·lucinant.

On no tens cap mena de vergonya és a expressar públicament opinions polítiques. Els francesos i els espanyols no et recriminen el teu independentisme? A França ho troben anecdòtic; és com si diguéss que sóc alsacià, no saben gaire de què els parlo... Ja a la primera pel·li que vaig fer amb en Poirier hi havia una escena on sopàvem a casa de la meua nòvia i els seus pares em preguntaven si era espanyol. Jo vaig començar a improvisar

explicant que en realitat jo sóc català, que no és el mateix...

Això va més enllà d'una qüestió d'accents? És que jo sóc el que sóc. La meua vida, la meua professió, no és un fet nacional però tinc la identitat que tinc. Res més. L'altre dia un independentista fervorós em suggeria que fes una pel·li de Jaume I. I si està mal escrita, què? I si està mal rodada? No faig pel·lícules per raons nacionals, m'interessa fer-ne que estiguin bé, que diguin coses noves, que intentin canviar el món.

Quan et dic que exerceixes de català desacomplexat em referia també a suports

>>

entren mejor. Es curioso, porque mira que es evidente que hablo francés con acento, y sin embargo formo parte de su imaginario como si fuera francés. Tienes otros casos, como Jane Birkin...

Sí, como a ella, a ti los franceses también te han convertido en un sex symbol, una especie de George Clooney europeo... Bueno, un George Clooney un poco más ajabalinado (ríe). Esto es otro fenómeno que no sé decirte muy bien de qué depende.

¿El mito del repartidor de butano? Tiene algo de este prototipo pero creo que intervienen otros factores. De entrada, está cam-

biando el estereotipo de hombre sexy, por suerte nuestra y vuestra. No hace mucho he estrenado una película con Kristin Scott Thomas, *Partir*, una historia de pasión en la que tengo un papel que hace diez años lo habría hecho un latino más físico. Ahora se ha pensado en un personaje que escucha, cariñoso, que sigue a su amante aunque vea que no va por buen camino, un personaje a la vez masculino y femenino. Las pelis que mayoritariamente he hecho han sugerido mucho en este sentido. Incluso aquellas en que no se ve nada en cierta manera han tenido algo sexual.

Y aquellas en que sí se ve algo, que son unes cuantas... A esto te enfrentas cuando actúas. En mi vida yo soy más bien tímido y poco exhibicionista. Aparte, tampoco es que esté supercontento con el cuerpo que me ha tocado, pero cuando actúo es diferente. A veces leo guiones y no me imagino que soy yo. Ahora estreno una película de los hermanos Larrier en la que salgo desnudo, además en un primer plano que, en fin, da una vergüenza alucinante.

En cambio no te da vergüenza alguna expresar públicamente tus opiniones políticas. ¿Los franceses y los españoles no te reci-

>>

part of their collective imagination as if I were French myself. There are other examples, too, like Jane Birkin...

Yes, just like her, the French have turned you into a sex symbol, like a European George Clooney... Well, a somewhat less polished version of George Clooney (laughter). I wouldn't be able to tell you where that comes from either.

The myth of the working class hunk perhaps? It has something to do with that, but I think that there are other factors at play, too. First, luckily for both men and women, the stereotype of the sexy man is changing.

Not too long ago I premiered a film with Kristin Scott Thomas, *Leaving*, a history of passion that a more physical Latino would have been cast in ten years ago. Now they were looking for a character who is a good listener, who's affectionate, who follows his lover even though he sees she's veering off-course. The character is both masculine and feminine at the same time. Most of the films I've made have been rather like this; even the ones where you can't see anything have somehow had a sexual element.

Not to mention the ones where you can see something, which is quite a few of them...

You deal with that when you act. In my personal life I'm actually rather shy and not much of an exhibitionist. Plus, it's not like I'm really happy with the body I've been given, but it's different when you act. There are times I read scripts and can't imagine myself in the role. Now I'm premiering a film by the Larrier brothers where I appear naked, plus in a close-up which is actually totally embarrassing.

But you're not embarrassed at all expressing your political opinions in public. Don't the French and Spanish criticise you for your pro-independence stance? In France

>>

“No he amagat mai que sóc independentista”

“No he ocultado nunca que soy independentista”

≤

més explícits, com el que has donat a les consultes per a la independència que s'han fet a diversos municipis catalans... Sí, sí, però això fa poc que ho saben. L'altre dia vaig fer un xat a *El Mundo* i a moltes de les preguntes hi sortia la paraula *independència*, però aquest és un fenomen de fa poc. Algú devia dir en algun lloc que sóc independentista, tot i que jo no me n'he amagat mai! Fins ara hi he posat molt sentit de l'humor i suposo que així la gent que m'ha tractat m'ho ha perdonat més. No em va el rotle

del conflicte i des de sempre m'ha molestat això de ser català en oposició als espanyols o als francesos, que hagi de ser antiespanyol o antifrancès. De l'independentisme a vegades també em cansa la bel·ligerància. Necessitem el discurs guardiolista: persistir.

I no et fa por que la indústria cinematogràfica espanyola et deixi de banda? No sé si m'arraconaran o no. Treballo poc a Espanya però, sincerament, m'és igual. Tinc la sort d'haver estudiat a Lecoq i ara he fet *Non Solum*, que l'hem fet jo, el Jorge Picó i una caixa de melons, saps? Quan li vaig dir al meu pare que volia ser actor pensava

a fer teatre. El meu somni no era fer cine i veure el meu nom amb neons. Jo volia ser un d'aquells actors veterans que veia a Barcelona, homes i dones de 70 anys que vivien del teatre. Si mai més ningú al món em vol donar un paper en una pel·lícula m'és igual, ja buscaré feina, ja faré alguna cosa. D'altra banda em pregunto per què consideren que la independència és tan dolenta... **Home...** La independència dels diaris, per exemple, no és pas dolenta. La independència dels nanos, la independència de la dona... Bé, és que el contrari és dependència! Dependre d'una altra cosa i no acabar de poder

≤

minan tu independentismo? En Francia lo encuentran anecdótico, como si les dijera que soy alsaciano; no saben muy bien de qué les hablo... Ya en la primera peli que hice con Poirier había una escena en la que cenábamos en casa de mi novia y sus padres me preguntaban si era español. Yo empecé a improvisar explicando que en realidad yo soy catalán, que no es lo mismo...

¿Esto va más allá de una cuestión de acentos? Es que yo soy lo que soy. Mi vida, mi

profesión, no es un hecho nacional, pero yo tengo la identidad que tengo. Nada más. El otro día un independentista fervoroso me sugería que tenía que hacer una peli de Jaime I. Y si está mal escrita, ¿qué? ¿Y si está mal rodada? No hago películas por razones nacionales, me interesa hacer películas que estén bien, que digan cosas nuevas, que intenten cambiar el mundo.

Cuando te he dicho que ejerces de catalán desacomplejado me refería también a apoyos más explícitos, como el que has dado a las consultas para la independencia que han tenido lugar en varios municipios ca-

talanes... Sí, sí, pero esto hace poco que lo saben. El otro día hice un chat en *El Mundo* y en muchas de las preguntas salía la palabra *independencia*, pero este es un fenómeno de hace poco. Alguien debió de decir en algún lugar que soy independentista, ¡aunque yo no lo he ocultado nunca! Hasta ahora le he puesto mucho sentido del humor y supongo que así la gente que me ha tratado me lo ha perdonado más. No me va el rollo del conflicto y desde siempre me ha molestado eso de ser catalán en oposición a los españoles o a los franceses, que tenga que ser antiespañol o antifrancés. Del independentismo a veces

≤

they are amused by it; it's like saying I'm Alsatian, so they don't really know what I'm talking about... Back in the first film I made with Poirier, there was a scene where we were having dinner at my girlfriend's house and her parents asked me if I was Spanish. I began to improvise, telling them that actually I was Catalan and that it's not the same thing...

Is it more than a question of accents? I am what I am. My life and my profession are

not national statements, but my identity is what it is. That's all. The other day a fervent supporter of Catalan independence suggested that I make a film about Jaime I [an early king of Catalonia]. But what if it's poorly written? Or badly filmed? I don't make film for nationalistic purposes; I'm interested in making good films that say something new, that try to change the world.

When I say that you're a Catalan without a complex I was also referring to more explicit support, like the kind you've lent recently to the consultations on independence held in several Catalan towns... Yeah, yeah, but that's

become public knowledge only recently. The other day I did a chat in *El Mundo* and the word 'independence' kept popping up in many of the questions, but that's a fairly recent phenomenon. Someone must have said somewhere that I'm in favour of Catalonia's independence, even though I've never hidden it! Until now I've approached the topic with a great deal of humour, and I assume that the people I've dealt with have somehow forgiven me. I don't get embroiled in conflict, and I've always been bothered by the idea of being Catalan as opposed to Spanish and French, that you have to be

“I’ve never hidden that I support independence for Catalonia”

desenvolupar-te com ets, és una putada. Tinc una frase per als catalans que sempre penso que hauria de sortir en algun lloc: no havíem quedat que som una nació? Llavors tothom és independentista, no? Com es pot pensar que Catalunya és una nació i no voler-la independent? Ara, a Catalunya, molta gent s’adona que podem voler la independència sense que això vulgui dir que anem a la guerra civil o que farem fora a tots els que es diguin González o... López! Tot és bastant senzill: posar-se d’acord, parlar, votar, decidir. No és tan excepcional, la feina la tindrem després, quan hàgim de veure què fem... ■

también me cansa la beligerancia. Necesitamos el discurso guardiolista: persistir.
¿Y no te da miedo que la industria cinematográfica española te deje de lado?

No sé si me arrinconarán o no. Trabajo poco en España, pero, sinceramente, me da igual. Tengo la suerte de haber estudiado en Lecoq y ahora he hecho *Non Solum*, que la hemos hecho yo, Jorge Picó y una caja de melones, ¿sabes? Cuando le dije a mi padre que quería ser actor pensaba en hacer teatro. Mi sueño no era hacer cine y ver mi nombre con neones. Yo quería ser uno de aquellos actores veteranos que veía en Barcelona,

anti-Spanish or anti-French to be Catalan. The belligerence of the pro-independence side can be tiring, too. We need a discourse closer to Pep Guardiola’s [the Barça coach]: persevere.

But aren’t you afraid that the Spanish film industry will turn its back on you? I don’t know if it will ignore me. I don’t find much in Spain, but honestly I don’t really care. I’m lucky enough to have studied with Lecoq, and now I’ve made *Non Solum* with Jorge Picó and a box of melons, you know? When I told my father that I wanted to be an actor, my intention was to do theatre. My dream

---

Sergi López at IMBD www.imdb.com/name/nm0530365/

Filmografia a Cinemacatalà.net www.cinemacatala.net/ActorsPublic2.php?id=89

Acadèmia del cinema català www.academiadelcinema.cat/es.html

Support al manifest del 13-D (vilaweb.cat) tinyurl.com/yl5z9t9

Encuentros digitales (elmundo.es) www.elmundo.es/encuentros/invitados/2009/10/3859/

---

hombres y mujeres de 70 años que vivían del teatro. Si nadie en el mundo me quiere dar nunca más un papel en una película, me da igual; buscaré trabajo, algo haré. Por otra parte me pregunto por qué consideran que la independencia es tan mala...

Hombre... La independencia de los periódicos, por ejemplo, no es mala. La independencia de los niños, la independencia de la mujer... Bueno, ¡es que lo contrario es dependencia! Depender de otra cosa y no acabar de poder desarrollarte como eres, es una putada. Tengo una frase para los catalanes que siempre pienso que debería salir

en algún sitio: ¿no habíamos quedado en que somos una nación? Entonces todo el mundo es independentista, ¿no? ¿Cómo se puede pensar que Cataluña es una nación y no quererla independiente? Ahora, en Cataluña, mucha gente se da cuenta de que podemos querer la independencia sin que esto signifique ir a la guerra civil o que vayamos a echar a todos los que se llamen González o... ¡López! Todo es bastante sencillo: ponerse de acuerdo, hablar, votar, decidir. No es tan excepcional, el trabajo lo tendremos después, cuando tengamos que ver qué haremos... ■

wasn’t to make films and see my name in the limelight. I wanted to be one of those veteran actors in Barcelona, one of those 70-year-olds who thrive on the theatre. I wouldn’t mind if no one ever gave me a role in a film again; I’d look for a job, I’d do something. On the other hand, I do wonder why they see independence as such a negative thing...

Come on... Newspapers’ independence, for example, is not a bad thing. Children’s independence, women’s independence... Well, it’s the opposite of dependence! Depending on something and not being able to fully realise yourself, it’s a drag. I have

a saying for Catalans that I always think should appear somewhere: didn’t we agree that we’re a nation? So everyone is in favour of independence, right? How can you think that Catalonia is a nation and not want it to be independent? In Catalonia today, many people realise that we can want independence without that meaning that we’re going to get involved in a civil war or kick out everyone named González... or López! It’s all really quite simple: reach an agreement, talk, vote, decide. It’s not so exceptional; the hard work will come afterward, when we’ll have to decide what to do... ■